

Sygn. akt I ACz 512/16

POSTANOWIENIE

dnia 17 maja 2016 r.

Sąd Apelacyjny w Katowicach, Wydział I Cywilny, w składzie:

Przewodniczący: SSA Ewa Jastrzębska

Sędziowie: SA Anna Bohdziewicz

SO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska (spr.)

po rozpoznaniu w dniu 17 maja 2016 r. w Katowicach, na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu Inwestycyjnego Zamkniętego we W.

przeciwko K. M.

o zapłatę

na skutek zażalenia powoda

na zarządzenie Przewodniczącego posiedzenia w Sądzie Okręgowym w Katowicach z dnia 14 marca 2016 r. sygn. akt II Nc 134/16

postanawia:

oddalić zażalenie.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Ewa Jastrzębska SSA Anna Bohdziewicz

Sygn. akt I ACz 512/16

UZASADNIENIE

Przewodniczący posiedzenia w Sądzie Okręgowym w Katowicach zarządzeniem z dnia 14 marca 2016 roku w oparciu o przepis art. 130² § 1 k.p.c. zwrócił pozew, wskazując że powód reprezentowany przez profesjonalnego pełnomocnika domagając się zasądzenia 79 451,70 zł, uiszczył od pozwu opłatę w kwocie 1000 złotych, a więc w nienależytej wysokości, co uzasadniało zastosowanie rygoru z art. 130² § 1 k.p.c.

We wniesionym na to zarządzenie zażaleniu powód zaskarżył je w całości, zarzucając naruszenie art. 13 ust. 1a ustawy z dnia 28 lipca 2005 roku o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, przez jego niezastosowanie i uznanie, że opłata sądowa od pozwu winna zostać uiszczona w wysokości wyższej niż 1000 zł. Domagał się w związku z tym uchylecia zarządzenia o zwrocie pozwu, zasądzenia na swoją rzecz od pozwanego kosztów wywołanych wniesieniem zażalenia oraz zwrotu opłaty sądowej od zażalenia.

Sąd Apelacyjny zważył, iż:

Nie można było podzielić poglądu skarżącego, że dla ustalenia wysokości opłaty od pozwu w tej sprawie znajduje zastosowanie art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, zgodnie z którym w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych opłata stosunkowa wynosi 5 % wartości przedmiotu sporu, nie mniej niż 30 i nie więcej niż 1000 zł.

W przepisie tym ustawodawca powiązał roszczenia, od których należna jest uprzywilejowana stawka opłaty, maksymalnie 1000 zł, z czynnościami bankowymi. Sama definicja takich czynności nie została wprawdzie zawarta w ustawie z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe, jednakże przykładowo jako takie czynności zostały w art. 5 określone:

- 1) przyjmowanie wkładów pieniężnych płatnych na żądanie lub z nadejściem oznaczonego terminu oraz prowadzenie rachunków tych wkładów;
- 2) prowadzenie innych rachunków bankowych;
- 3) udzielanie kredytów;
- 4) udzielanie i potwierdzanie gwarancji bankowych oraz otwieranie i potwierdzanie akredytyw;
- 5) emitowanie bankowych papierów wartościowych;
- 6) przeprowadzanie bankowych rozliczeń pieniężnych;
- 7) wykonywanie innych czynności przewidzianych wyłącznie dla banku w odrębnych ustawach (ust.1)

oraz

- 1) udzielanie pożyczek pieniężnych;
- 2) operacje czekowe i wekslowe oraz operacje, których przedmiotem są warrandy;
- 3) świadczenie usług płatniczych oraz wydawanie pieniądza elektronicznego;
- 4) terminowe operacje finansowe;
- 5) nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych;
- 6) przechowywanie przedmiotów i papierów wartościowych oraz udostępnianie skrytek sejfowych;
- 7) prowadzenie skupu i sprzedaży wartości dewizowych;
- 8) udzielanie i potwierdzanie poręczeń;
- 9) wykonywanie czynności zleconych, związanych z emisją papierów wartościowych;
- 10) pośrednictwo w dokonywaniu przekazów pieniężnych oraz rozliczeń w obrocie dewizowym,

o ile są one wykonywane przez banki (ust. 2).

W niniejszej sprawie powód dochodzi od pozwanej należności, której pierwotnym źródłem jest wprawdzie umowa bankowa zawarta przez K. M. z (...)S. A., jednakże podstawą roszczenia powoda nie jest ta umowa bankowa, ale umowa przelewu wierzytelności pomiędzy pierwotnym wierzycielem i funduszem. O ile z treści cytowanego wyżej art. 5 ust. 2 pkt 5 wyraźnie wynika, że nabywanie i zbywanie wierzytelności pieniężnych, jeśli jest dokonywane przez bank – jest czynnością bankową, to nie jest nią nabycie wierzytelności przez fundusz sekurytyzacyjny, który nie jest bankiem.

Nie można więc przyjąć, że roszczenie powoda wynika z czynności bankowej, a tym samym nie istnieją podstawy do stosowania dla określenia wysokości należnej od pozwu opłaty – art. 13 ust. 1a ustawy o kosztach w sprawach cywilnych.

Jako dodatkowy argument wspierający taki sposób wykładni można powołać i ten, że art. 13 ust. 1 u.k.s.c. został wprowadzony do systemu prawnego w związku z uchyleniem przepisów prawa bankowego dotyczących tzw. bankowego tytułu egzekucyjnego, które były przejawem uprzywilejowania banków w zakresie możliwości prowadzenia egzekucji wobec ich dłużników bez konieczności wytaczania powództwa o zapłatę. Z chwilą pozbawienia banków tego uprawnienia, dla uzyskania tytułu egzekucyjnego bank musi wystąpić na drogę sądową i ustawodawca, zdając sobie sprawę ze skali tego zjawiska i w konsekwencji kosztów tych czynności, ograniczył maksymalną wysokość opłaty od tego rodzaju żądań do 1000 zł. Należy jednak podkreślić, że i w tym poprzednim stanie prawnym fundusze sekurytyzacyjne nie były uprawnione do wystawiania bankowych tytułów egzekucyjnych, czy ich odpowiedników, a zatem dochodząc należności przysługujących im od dłużnika banku nabytych w drodze cesji, były zobowiązane uiszczać opłatę od pozwu za zasadach ogólnych.

Ponieważ w tym zakresie ich sytuacja nie uległa zmianie – brak jest przekonujących argumentów, aby przywilej przyznany bankom rozciągać i na innego rodzaju instytucje, w tym fundusz sekurytyzacyjny, zwłaszcza że zgodnie z regułą wyjątek – jakim jest prawo do obniżonej wysokości opłaty – nie może być wykładany rozszerzająco.

Sąd Apelacyjny w niniejszym składzie nie podziela zatem prezentowanej przez pozwanego wykładni przepisu art. 13 ust. 1 a ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych, podobnie jak nie jest związany poglądami wyrażanymi w tej kwestii przez inne sądy, nawet jeśli są one zbieżne ze stanowiskiem skarżącego, zwłaszcza że ustawodawca ustawą z dnia 18 marca 2016 r. o zmianie ustawy o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (Dz. U. 2016. 421) nadał nowe brzmienie ust. 1a art. 13 i po raz kolejny ograniczył możliwość korzystania z preferencyjnej stawki opłaty w sprawach o roszczenia wynikające z czynności bankowych tylko do wypadków, gdy opłata taka jest pobierana od konsumenta lub osoby fizycznej prowadzącej gospodarstwo rodzinne, co dodatkowo wspiera wskazany wyżej sposób rozumienia tego przepisu.

Reasumując opłata w niniejszej sprawie powinna wynosić 5 % wartości przedmiotu sporu jak prawidłowo przyjął to sąd pierwszej instancji, a ponieważ fachowy pełnomocnik powoda uiszczył opłatę w wysokości 1000 złotych należało w oparciu o powołane w uzasadnieniu zaskarżonego zarządzenia przepisy zwrócić pozew.

Z tych wszystkich względów zażalenie jako niezasadne podlegało oddaleniu na mocy art. 385 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. i art. 398 k.p.c.

SSO del. Aneta Pieczyrak-Pisulińska SSA Ewa Jastrzębska SSA Anna Bohdziewicz